

יגאל שב הביתה

היום, לאחר עשרים שנות כתיבה, אני יכול להגיד שאני רק מתחיל. יש לי המון רומנים בבל. זה נסיון החיים שעושה אותם. היה לי נסיון חיים קשה מאוד. אני חושב שקברנים, רופאים וסופרים, נבנים על נסיונות וסרורים. אני עומד לכתוב שני רומנים: ערב מאושר בפארק אייביו והורדוס הגדול. הורדוס הוא דמות מעניינת מאוד, ואני חושב שאוכל לעצב אותה יפה.

"היום אני בן ארבעים ושבע. הייתי נשוי שלוש פעמים. מה שאני מחפש זה נשים עם הומור, אינטליגנציה ופרופורציות נכונות. אני מחפש אשה שיכולה לחייך גם כשאתה מקבל מכה.

"חץ" מנשים אני אוהב ילדים. הילדים שלי הולכים בצעדי צב. אילו היו הולכים בדרך, כבר הייתי מזמן סבא."

ביקשתי ממנו לספר קצת על אמריקה, והוא סיפר: "מה שמציל את האמריקאים זה הטלפון. הם יושבים להם על הרעש ומסתכלים בטלפון. וזה מין לעיסה, דריכה על המקום. הם לא מרגישים שכל זה יתפוצץ עוד מעט. הישראלים שם חושבים שזוהי ארץ הנסים. הם יושבים להם כל הזמן על המזודות, ומחכים שיקרה להם אישה נכונה."

"אני הייתי שם חמש שנים. עבדתי בבנק יין, כי היו לי אשה וילד, והייתי צריך לפרנס אותם. אני מוכשר לזה. אני בנוי מצויין. עבדתי חמישה ימים בשבוע, שבע שעות ביום, וקיבלתי 130 דולר לשבוע. שילמתי משם כמה אלפי דולר חובות. אני מאמין שבוער שנה שנתיים אחסל לגמרי את כל החובות שלי. בעלי החובות גילו אלי יחס יפה מאוד. זה אצלי עניין של כבוד. אני אשלם להם עד הפרוסה האחרונה."

"עם חתוני לא התראיתי בכל השנים. ה' ארוכות האלה. אנחנו חיים בשני עולמות שונים, שאין ביניהם גשר. שנינו מרוצים מכל, אין לי טענות אליו. הוא לא היה חייב לי כלום. מבחינתו, הוא צודק. הוא לא הבטיח לי אף פעם שום דבר. זאת זכותו. אבל הוא אוהב מאוד את הנכד. הנכד זקוק לסבא, והסבא זקוק לנכד. זה מה שמגשר בינינו קצת."

הייתי מגיע בין כה וכה. פשוט רציתי לחזור הביתה. באתי לבד. בלי דוריס. אני שייך לכאן, והיא שייכת לשם. היא אדם טוב. גמרנו בידדות, עוד לפני שנה. בלי סקנדלים ובלי מריבות. היא ליחתה אותי לאניה עם הבן. הוא בן שש. ילד יפה-עיניים.

יגאל מוסינזון

ונכון. הוא יבוא בקיץ לבקר אותי. קוראים לו יונתן. "לא היו לי שום סקנדלים עם החותן שלי. גם לא עמדתי להתחתן עם אחרת. יש לי כל מיני ידיות, ואני לא אחראי לשום פירסום שמפרסמים בקשר אליהן. כשאתהב, אתחתן. אני בעד המוסד הזה. עד היום לא מצאתי פיתרון טוב יותר לסובלימציות. "אמריקה, בשבילי, לא היתה ביובו זמן."

גם יגאל מוסינזון לא כבש את אמריקה. הוא אמנם הגיע לשם בחוסר כל. התחיל מלא כלום. כשלוש שנים רק שתי ידיים זריזות וראש מזהיר. אבל ההמשך לא קרה. הוא חזר לארץ בחוסר כל. כשלוש שנים רק להתחיל כאן מלאכלום, כשלוש שנים רק שתי ידיים זריזות וראש מזהיר.

כל אלה שהאדם הזה, יגאל מוסינזון, מר כר להם, מאישהו מקום, שלא יתפלא. הוא כבר היה כאן. הורדוס הישן בחזאי זוכר איך כל המבוגרים עקבו פעם אחרי הסקנדלים האישיים שלו, ואיך כל הילדים למטה מגיל שש-עשרה התעניינו בחטמנה ובסקנדלים הספרותיים שלו.

הוא היה דובר המשטרה, המחזאי הפרטי של דויד בן-גוריון והחתן האישי של ג'ורג' שפטי. זה שלקח מגוריו 9000 לירות כדי לבנות לה קן משפחתי, והתאהב בגינתיים ברורים סורוקה בת מיליון. שלא יכול היה לשלם את חובותיו לגורדי, כי האבא המיליונר שלה לא אהב את בעלה-החוב.

הרבה זמן הוא הסתובב כאן עם הבת של המיליונר, עם הרבה חובות ובלי שום מיליונים. בסוף הוא נעלב. אמר שכולם קשרו קשר נגדו, רוצים לזרוק אותו לכליבים, שכל הסיפור הזה לא היה ולא נברא. מעלילים עליו עלילות. הוא גייס את הכסף, שילם לגורדי ואלק לו לארץ אחרת. הרעה הזאת, והלך לו לארץ אחרת. עכשיו, לאחר שש שנים, הוא חזר לכאן. הוא יקדיש את עצמו לפעילות ספרותית. את ההשראה הוא יקבל מהנוף המרוחק של עיריית חיפה.

"יתכן שאילמלא הדיור שניתן לי, הוא מספר, הייתי מגיע לארץ עוד שנה. אבל

בסבך האהבה

יום אחד קינאה נעמי בראל בידדות של בעלה. היא עזבה אותו, והוא נפל למישיכב. זמר רב שכב בבית-החולים הזה, פירפר בין החיים והמוות. במשך כל הזמן הזה סעדה אותו נעמי בחוליו, לא זזה ממיטתו. לאחר שהבריא חזר הוא, יואב בראל, הצעיר ומבקר האמנות, טכנאי-המסוסים לשעבר, אל בית אביו המציל. נעמי הגיגיגית, בתו של מרפא שיניים, קיבלה את דירת-הגג המשותפת שלהם, ריהטה אותה בריהוט אורגינלי ובחפציהם סיאמיים. השניים התגרשו.

ברגישות מיוחדת. באחד המחזות בהם השתתף באמריקה, היה צריך להישאר זמן רב על רב עם השחקנית ריינה פז, עסק בצירור בסטודיו קטן על שפת-הים, היה יוצא מדי פעם לדיג תת מימי, ורכש לו שם של מומחה בשטח זה. עתה הוא יוצא עם הגראפיקאית הבלגית שושנה רייך, נערת-הזווהר החיפאית לשעבר, שהתגרשה לא מכבר מבעלה הטייס.

נעמי בראל גם היא לא טמנה את ידה בצלחת. לאחר שבילתה זמן מה באנגליה חזרה לארץ, ובשכונה הקטנה שבה גרה הכירה את בחיר ליבה, אמנון מוסקין, בנו של השחקן אהרון מוסקין.

אמנון שהה זמן רב באמריקה, למד בימיו, חזר לארץ, שיחק כאן בקומדיה של טעויות וביים את הצל. "במאי", הוא אומר, "צריך להכיר את עולמ-הכמה מלפני ולפנים, לכן אני גם משחק, למרות שאני רוצה להיות שחקן."

השניים עומדים להינשא בזמן הקרוב. בדומה לבעלה הראשון, ניחן גם בעלה השני ברגישות מיוחדת. באחד המחזות בהם השתתף באמריקה, היה צריך להישאר זמן רב על הבמה בתפקיד של מת. הבמאי נאלץ לסדר לו מחליף, ניצב. הוא לא יכול היה לעשות את זה. הוא פחד.

ריקודים בסט

הצרה היחידה היא שהאשה הולכת בסט. יחד איתה הוא יצטרך לשאת גם את אמה ואחיה. כי היא מסרבת לעזוב אותם לבד בצרפת.

שתי נשים נשואות

עורך-דין מצליח, נאה, נשוי ואב לשני ילדים, התאהב בטטגריט שעבדה במשרדו. הוא ביקש מאשתו גט, והאשה סירבה, התי נגדה, דחתה אותו בלך ושוב. לאחר זמן רב של הפצרות ותחנונים נעתרה האשה, והזוג התגרש. האשה ניסאה לייצרן ובמאי-סרטים ידוע, הבעל התחתן עם הסטגריט. שני הזוגות הסתדרו טוב בחייהם החדשים. המשפחות המפוצלות התכוננו להתרבות. הנשים עמדו ללדת ילדים.

בנו של הבעל כבר נולד, אשתו לשעבר היתה עדיין בהריון, כשנתקף לפתע בשבץ לב ונפטר.

אחרי ארונו הלכו שתי נשים. אשה אחת עם ילד בן ארבעה חודשים, ואשה אחת בהריון.

מוזרה אחת נסעה והסתובבה בכל העולם. בסוף היא נשארה בכל זאת מזוודה.

זה מה שקרה ליעל דיין. היא היתה בכל העולם. ביקרה חמש פעמים באמריקה, ונתנה שם שלוש מאות וחמישים הרצאות. היתה בכל מדינות אפריקה, באסיה ובאירופה.

"אחרי מדריד", היא מספרת, "היתה זאת רומא. פאריז, לונדון, דובלין, שוב פאריז. גינבה, רומא. ברצלונה, שוב ברומא. משוהי תעופה לשדה-תעופה. ממלון למלון."

בספרה החדש, נערה מישראל, היא כותבת: "בניירורק סעדי בגריניץ וילגי עם טורטון וילדור וחברים... ביום השלישי בבוקר אכלתי ארוחת-בוקר בטוקיו. לבשתי מעיל שחור על פלור מעור אדום-כהה, וביום השלישי בבוקר אכלתי ארוחת-בוקר במלון כפרי בהוואי. השתופתי בשמש בשמלת-קין מצ' בעים חזקים... אני לא מכירה מקום טוב יותר לחגוג בו את יום-הולדתי מאשר בבר במלון ריאל בקאטמאנדו שבהרי ההימאליה."

ובכל זאת: "נהגתי באפא רומיאו והיו לי מכוניות-ספורט שונות, אבל חברי הטוב ביותר, הנאמן ביותר, היה ללא שום ספק ג'ים ישן משנת '43."

קצינה מההירה. עיתונאי צרפתי, ש' ראיין אותה בשביל אחד העיתונים החשובים בפאריז, תיאר אותה כך: "נערת-איילה עם שיער ארוך ועיניים בהירות, לבושה תמיד הימנה בריצנותה. נמצאת תמיד בין שני אחירונים, שני פסטיבאלים, שתי ועידות."

יעל דיין

היא בתו של גנרל והיתה בעצמה קצינה מותירה.

"ישנו שתי יעל דיין", הוא אומר עליה, "זו בשמלת-ערב וזו במדים. אך מה שמצוין אותה יותר מכל הוא זלילת-המרחבים שלה. היא היתה בכל מקום, ואני חושב שכבר ראתה הכל."

היא סיפרה לו על כל המקומות שהיתה בהם, ועל השכלתה הנרחבת. "אחרי שכבר ידעתי את התנ"ך בעל-פה, התחלתי לזלול ספריה-היסטוריה, קבלה, תלמוד, מרסין בובה, המישה, שפינוזה, הרמב"ם. למדתי ארמנית ויידיש. קראתי את פרץ, אחרון הצדיקים, ובאבי יאר."

הוא שאל אותה אם היא קראה את גיימס בונד, והיא ענתה לו שהיא שונאת דברים קלים ושטחיים. היא אוהבת להעמיק. היא אוהבת את טולסטוי, קאמי, דוסטויבסקי והמינגווי.

טרקטור ו, אלפא רומיאו". הוא סיים את הראיון במילים: "כשבקולה הצרור מעט גילגלה שמות ערים וספרים, השבתי על הרפים האחרונים של הנערה מישראל. "השבתי על כך שמאחורי אשת-העולם של מלונת הליטון מסתתרת כפריה מהלל. שהאלפא רומיאו לא הצליח לזכא אצלה את הטקטור. השבתי על הסיסוא סגאן של תלאביב, היודעת להסתכל במועט. על השר טיילת הסובית-מעט, החולמת על שדות המולדת. זה מה שמנעים כל-כך את השיחה איתה."

הוא מסיים: "כיוון שהסוף הטוב היא ההנאה הגדולה של כל קורא, שמחתי מאוד להשאיר אותה בביתה ובשקט, בעמוד הא' חרון של ספרה."

א'חוד הגרעינים

במאות הקדמות, המפגרות, היו קיימי נשואים-כסף, נשואי-אהבה, נשואי-ילדים, נשואי-ספורט ונשואי-גירושין. עכשיו, עם התקדמות המדע, ישנם גם נשואי-מדע.

הם נערכו במוצאי חיום חשני, בנוכחות אלף חמש מאות איש, בין שני ילדים של שני פרופסורים: בתו של פרופסור ארווין רבאן, רופא הנשים המפורסם, ובנו של פרופסור אהרון קצילסקי (קציר), חתוסק בפזיקה גרעינית.

מחתונה כזאת יכול אפילו האטום ל' התפוצץ. מלבד כל העליות המדעיות השתתפה בה גם כל העליות של מפא"י, כי אהרון קצילסקי הוא חבר טוב של מפא"י. היא כמעט עשתה ממנו שר-חחי נוד או שר-המדע.

אפילו בחתונתו של עודד (אמפא"י) גרודצקי, שנחשבה עד עתה לחתונה ה' גדולה ביותר שנערכה בארץ, לא היו כל כך הרבה אנשים. הגיעו 2000 איש. אך ההבדל היה שגרודצקי חשב שכל אחד מוכרח לאכול ליד שולחן, בסדר מופתי, ואילו כאן הסתפקו בקוקטייל צנוע. אצל גרודצקי רקדו ריקודים סלוניים, ואילו כאן הופיעה להקת ריקודי-עם.

הדוחק היה עצום, ותענוג גדול היה לראות את השר יוסף אלמלוגי מסתובב ומחפש את מקומו בין הפרופסורים אשכנזי, הלר, שיינברג, יואל. ובי עיקר נראה אומלל ד"ר שיבה, מנהל בית-החולים תל-השומר, שנאלץ לעזוב עניבה, באחת הפעמים המעטות בחייו.

ואיפה לדעתכם יכולים בן ובת פרופ' סורים להכיר זה את זה? בשומר הצעיר, כמובן. הנערה סיימה את הצבא, והייתה חברה בלהקה לריקודי-עם. יש לה אחות, הנשואה בלהק היא לרופא. הבחור הוא ד"ר במתימטיקה, "עילוי", כך סיפרו ב' חתונה.